

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis S. R. E. Cardinalis Bona Opera Omnia

Tribus Tomis comprehensa

Opvscvla Spiritvalia - I. Horologium Asceticum. II. Principia Vitae
Christianae. III. Manuductio ad Coelum. IV. Via Compendii ad Deum. V. De
Sacrificio Missae. VI. De Discretionem Spirituum ... Operum Eminentiss.
Cardinalis, Tom. I

Bona, Giovanni

Parisiis, 1677

Cap. 4. Quae sint dispositiones ad mysticam Theologiam: Quae ejus
impedimenta: Qui ad ipsam descendam incapaces, qui magis idonei.
Oratio & gratiarum actio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9969

deificentur, mysticam Theologiam in salutem & Deificationem hominum concessisse, modo scilicet magis immateriato, & spiritaliori, non extrinsecus ad divina movendo, sed intelligibili ratione atque intrinsecus pura liquidaque illustratione diviniſſimam ijs voluntatem irradiando. Et hic scopus hujus sapientiæ est erga Deum & res divinas continua dilectio, cognitio Dei perfectissima, & simplicis perfectionis ejus divina participatio atque fruitio, quæ Dei contemplatorem spiritali modo reficit, ejusque animam modo prorsus ineffabili arctissime cum Deo unit, & deificat. In ipso siquidem vis quædam superhumana reperitur, & operatio Divinitatis, à qua mens deificanda sacris mysticis initiatur, & theodidactis mystagogiis eruditur. Sed jam videndum quomodo possit mortalis homo ad hæc sublimia & divina mysteria propriis actibus disponi.

CAP. IV. *Quæ sint dispositiones ad mysticam Theologiam. Quæ ejus impedimenta. Qui ad ipsam discendam incapaces, qui magis idonei. Oratio, & gratiarum actio.*

1. **A**Xioma certissimum est apud Scholasticos debere dispositionem ejusdem ordinis esse cum forma ad quam disponit: quare cum supra dictum sit mysticam Theologiam esse omnino supernaturalem, hinc evidentissima consecutione deducitur prærequiri ad ipsam statum quendam supernaturalem ipsi proportionatum. Neque enim fas est, teste Dionysio (a) mysticis Theologis quidquam operari, quod divinis inspirationibus vel minimum repugnet, imò nec ijsdem dissentire, si divinam appetant claritatem, & ad hanc sanctè, sicut decet, aspirent. Continua igitur in rebus omnibus mortificatione opus est, ut secum ipse non diffideat, nec divisus sit, qui ad unum colligi cupit. Propterea pauci sunt viri spirituales, & religiosi, qui hujus mysticæ sapientiæ notitiam habeant; quia, ut optimè observat Jacobus Alvarez,

a Cap. 3. cælestis Hierar.

(b) paucissimi sunt, qui se ipsos fortiter abnegent, & perfectè mortificent.

Actus deinde supernaturales prærequiruntur fidei, spei, & charitatis, quibus mens immediatè Deum attingit: & fides quidem intellectum, spes memoriam, charitas voluntatem mysticè perficit & informat, uti pulchrè ac diffusè exponit Ven. Pater Joannes à Cruce in suis divinissimis libris de Ascensu montis Carmeli, de Nocte obscura, & de viva amoris flamma. His accedat necesse est magnum, fervens, & insatiabile desiderium assequendæ perfectionis, sicut dicit Sapiens, (c) *Hanc amavi & exquisivi à juventute mea, & quesivi sponsam mihi eam assumere, & amator factus sum formæ illius. Absque dubio enim, ait (d) Richardus, sine ingenti exercitio, sine frequenti studio, sine ardenti desiderio ad perfectam scientiæ hujus altitudinem mens non sublevatur.*

II. Joannes Taulerus (e) rerum mysticarum experitissimus, sex homini observanda præscribit, ut ad culmen perfectionis pertingat; tria quoad exteriora; totidem quoad interiora: nempe ut vestes, & omnia exteriora illius simplicia sint, quibus nemini placere appetat, nisi Deo: ut verba illius sint succincta, necessaria, simplicia, & de rebus divinis: ut in omni ejus externa actione nihil appareat, quod possit offendere intuentes. Deinde quoad interna necessarium est ut illius cogitationes sint puræ, & cœlestes: ut Deum solum purissima intentione quærat: ut quicquid illi eveniat, imperturbabilem animi pacem retineat. Antonius Monelia (f) Ordinis Minorum, vir magnus inter Mysticos, sed ferè incognitus, sex esse catenas docet, quibus ligatur anima, ne ad mysticam Theologiam ascendat. Prima est negligentia circa spiritualia, quia homo non vult se exercere & mortificare: secunda, evagatio sensuum: tertia, curiositas intellectus circa scientias: quarta, inordinatus amor erga

b Tom. 2. de vita Spirit. lib. 2. part. 1. c. 11. c Sap. 8. 2. d De preparat. ad contemp. cap. 79. e Epist. 29. f in myst. Theol. Dionys. cap. 1.

temporalia : quinta, impuritas in operationibus : sexta, occupatio circa exteriora. S. Bernardus (g) quatuor enumerat hujus ascensus impedimenta his verbis : *In hoc arcanum, in hoc sanctuarium Dei, si quem fortè vestrum aliqua hora sic rapi & sic abscondi contigerit, ut minime advocet, aut perturbet vel sensus egens, vel cura pungens, vel culpa mordens, vel ea certè quæ difficilius amoveantur irruentia imaginum corporearum phantasmata; poterit quidem hic, cum ad nos redierit gloriari & dicere : Introduxit me Rex in cubiculum suum.* Est autem sensus egens, nimis exigens sensualitas, quæ inordinatis affectuum motibus nos exagitat : cura pungens, rerum temporalium sollicitudo : culpa mordens, pravæ conscientiae stimulus : irruentia denique phantasmata sunt rerum sensibilibum, & corporearum imagines, quas vocat Augustinus (h) animæ nostræ plagas per sensus inflictas. Hæc omnia abdicanda, & extirpanda prorsus sunt, ut Deum inveniamus. *Quamdiu enim, ait Richardus, (i) consolationem ab aliqua creatura accipimus, nondum dilectum perfectè tenemus.* Quando autem tales fuerimus, ut nihil prorsus terrenorum nos delectet, eodem momento, eodem puncto temporis videbimus quod cupimus, ut promittit Augustinus. (k)

III. Cum tot igitur dispositiones ad mysticam Theologiam sint necessariae, libet hîc veteri ritu proclamare : Procul hinc, procul este prophani. Nam & Dionysius (l) monet Timotheum, ut caveat, ne quis eorum hæc audiat mysteria, qui rebus adhærescunt, & nihil ultra naturalia supernaturaliter esse imaginantur : qui materialibus rebus immergi nondum per studium mortificationis, & exercitium virtutum animi candorem acquisiverunt : qui ambulantes in mirabilibus super se arcana Dei sua cognitione se posse percipere arbitrantur. His me-

g Serm. 23. in Cant. h Epist. 72. i Lib. 4. de contempl. cap. 16. k Lib. 1. Soliloq. de cognit. Dei & animæ c. 14. l Cap. 1. myst. Theol.

ritò occinimus cum Christiano Poëta. (m)

*En adest Deus, impios
Hinc procul procul arceo.
Invisum superis genus,
Hinc abite profani.
Fumus ut fugit, obviis
Cera cedit ut ignibus:
Sic, intrante Deo, procul
Hinc abite profani.*

Cæterum hæc sapientia citiùs ac sublimiùs Idiotis simplicibus, qui nihil aliud quàm salutem in timore & tremore curant, quàm magnis & eruditis Theologis conferri solet, nisi & ipsi toto mentis affectu studeant humilitati. Ita scribit vir eximius Bartholomæus de Martyribus Bracharensis Archiepiscopus. (n) Et Bernardus de hac re sermonem habens sic exclamat. (o) *O quisquis curiosus es scire quid sit hoc Verbo frui, para illi non aurem, sed mentem: non docet hoc lingua, sed gratia: absconditur à sapientibus & prudentibus, & revelatur parvulis.* Similia docent alii plures sapientissimi viri (p) Bonaventura, Gerson, Victor Gelenius, Constantinus de Barbanfon, Franciscus Suarez. Atque idem confirmant scriptis suis, & exemplo sanctæ ac Theodidactæ mulieres, tres Catharinæ, Senensis, Genuensis, & Bononiensis; Angela de Fulgineo, Gertruda, Mechtildis, Brigida, Baptista Vernaria, Tereisa à Jesu, & aliæ plures.

IV. Ita nimirum, æterne Deus, rex cœli & terræ, ita fuit placitum ante te. Tu enim superbis resistis, & humilibus das gratiam, & cum simplicibus sermocinatio

m Franc. Montmorencius in paraphrasi Psal. 67. n Compend. doct. Spirit. p. 2. c. 13. §. 3. o Serm. 85. in Cant. p. De processu Relig. Gerson de myst. Theol. Gelen. in praxi myst. Theol. p. 1. decis. 1. art. 5. & dec. 10. art. 2. Barbanf. in semitis occult. divini amor. Suarez to. 2. de Relig. lib. 2. de orat. c. 10.

tua. Confiteor tibi, Domine, quia abscondisti hæc à sapientibus & prudentibus, & revelasti ea parvulis. Non sic illuxisti inflatis cordibus sapientum hujus seculi, sicut lucēs in mente parvulorum & humilium humum deferentium. Verè tu es Deus absconditus & lucem habitas inaccessibilem: sed lucem tuam copiosè illis & amanter communicas, qui Jesum crucifixum corde & corpore exprimentes, animam expurgarunt ab omni labe ac sordē voluptatum. Penetrasti animam illorum profundius & vitalius quàm soleas, cū solam mentem ignotus irradias, jejuna voluntate. Penetrasti intimè & intelligibili tui contactu experti sunt quàm suaviter mulces & mirabiliter impleas hanc immensam mentis nostræ capacitatem. Tum ex abundantia cordis eructarunt verba, verba utique bona, dulciora super mel & favum; ex quibus didici veram sapientiam, quæ non reperitur in siccis & insulsis libris inanium Philosophorum, qui narrant mihi fabulationes, sed non ut lex tua. Ita, Pater, quoniam sic fuit placitum ante te.

CAP. V. *Quid sit unio mystica. Quomodo fiat. Qui ejus effectus. Quid incapacibus & ignavis conferat lectio mystica Theologiae. Transitus ad Aspiraciones.*

I. **E**O tendunt omnia, quæ de mystica Theologia scribuntur, ut animam perducant ad intimam cum Deo unionem, in qua medulla hujus sapientiæ & summum ejus arcanum consistit. Non est autem hæc unio localis, sive præsentia, qua Deus ubique est, nihil se vacuum relinquens propter suam immensitatem. Non est unio per gratiam sanctificantem, quâ anima à peccatis emaculata in Dei amicitiam restituitur, sitque divinæ consors naturæ. Non est unio per charitatem, de qua scriptum est, (a) *Qui manet in charitate in Deo manet & Deus in eo.* Prima enim harum unionum convenit rebus inanimatis. Secunda omnium justorum est & puerorum ante usum

^a Joan. 4. 16.